

Sygn. akt VI K 1171/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Sędzia SR Katarzyna Grabałowska

Protokolant Alicja Straszak

w obecności Prokuratora Artura Buli

po rozpoznaniu dnia 15 października 2015 roku sprawy:

1. J. S. (1)

syna E. i A. zd. S.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że w dniu 7 kwietnia 2014 r. w P. pomógł B. M. w uzyskaniu kredytu na zakup towarów w systemie ratalnym, składając do wniosku o uzyskanie kredytu oświadczenie o osiągnięciu przez ww. kwoty 1300 zł netto miesięcznie z tytułu otrzymywania renty, podczas gdy w rzeczywistości uzyskiwała rentę w kwocie 844,45 zł brutto miesięcznie, to jest okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, przez co B. M. wprowadziła w błąd (...) Bank (...) S.A. w Z., co do faktycznej kwoty uzyskiwanego dochodu, w następstwie czego uzyskała na podstawie umowy kredytowej nr (...) kredyt bankowy w kwocie 1963 zł na zakup laptopa marki D., a zaciągniętego kredytu nie spłaciła

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk

2. Ł. G.

syna H. i M. zd. H.

urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że w dniu 7 kwietnia 2014r. w P. przywłaszczył sobie powierzone mu mienie w postaci laptopa marki D. wartości 1963 zł na szkodę B. M.

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk

orzeka

1. oskarżonego J. S. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i za to na mocy art. 19 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk warunkowo oskarżonemu zawiesza na okres próby lat 2 (dwóch);

2. **oskarżonego Ł. G. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk i za to na mocy art. 284 § 2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

3. **na mocy art. 230 § 2 kpk zwraca uprawnionemu (...) Bank (...) S.A. Dział Kredytów Trudnych w Z. oryginał umowy kredytu na zakup towaru opisaną w wykazie dowodów rzeczowych nr I/14 pod pozycją 1;**

4. **na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od ponoszenia wydatków postępowania, którymi w całości obciąża Skarb Państwa oraz na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonych od opłaty.**

Sygn. akt VI K 1171/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 15 października 2015 r.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. w dniu 7 kwietnia 2014 roku przebywała w P.. Z uwagi na niskie dochody zebrała na ulicy. S. S. (2) zaprosiła ją na obiad do mieszkania położonego przy ul. (...). W mieszkaniu znajdowała się jeszcze matka S. S. (2), trójka dzieci, Ł. G., M. S. i J. S. (2). W trakcie rozmowy S. S. (2) zapytała czy pokrzywdzona nie chce wziąć na raty sprzętu elektronicznego np. na prezent. B. M. odpowiedziała, że ma córkę ale nie ma za co kupić jej prezentu z uwagi na niską rentę. S. S. (2) zaproponowała aby poszła z jej ojcem J. S. (1) do sklepu i wzięła na raty sprzęt elektroniczny. Wtedy B. M. udała się wraz z J. S. (1) do sklepu (...) znajdującego się w P. przy ul. (...), a następnie posługując się swoim dowodem osobistym o numerze (...) podpisała umowę kredytu na zakup laptopa marki D. wartości 1963 złotych. Następnie wróciła do mieszkania S. S. (2), gdzie Ł. G. zabrał laptopa tłumacząc, że konieczne jest jego sprawdzenie. Ł. G. dał pokrzywdzonej 200 złotych. Potem wyszedł z mieszkania razem z S. S. (2). Gdy wrócili nie mieli przy sobie laptopa. Pokrzywdzona miała odebrać laptopa po dwóch dniach Gdy zjawiła się w mieszkaniu oskarżonego nie została do niego wpuszczona. Usłyszała jedynie, że ma się więcej nie pokazywać.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań pokrzywdzonej (k. 36-37 akt), uprzednio złożonych przez pokrzywdzoną wyjaśnień (k. 28 akt), zeznań świadka P. M. (k. 25, 139 akt) umowy kredytowej (k. 3-6, 10- 12 akt)

Oskarżony Ł. G. lat 33, wykształcenie zawodowe, kucharz, kawaler, na utrzymaniu dwoje dzieci, utrzymuje się z zasiłku stałego w kwocie 1300 zł, karany nie leczony psychiatrycznie, neurologiczne, odwykowo (k. 21, 176 akt).

W toku postępowania sądowego ujawniła się wątpliwość co do poczytalności oskarżonego. Z tych względów w sprawie sporządzana została opinia sądowo -psychiatryczna.

Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów D. M. i A. W. (k. 105) wynika, iż u oskarżonego nie stwierdzono czynnych zaburzeń psychotycznych i brak podstaw by stan taki trwał tempore criminis. W czasie czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 §1 i 2 k.k. Oskarżony może samodzielnie brać udział w czynnościach postępowania.

Oskarżony w toku całego postępowania, konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w kwietniu 2014 roku ojciec jego konkubiny J. S. (1) przyszedł do nich do domu z kobietą, której wcześniej nie znał i powiedział, że to jest jego znajoma. Rozmawiała ona z J. S. (1) o tym, że pójdą do sklepu wziąć jakiś sprzęt na kredyt. Dodał, że nie wie nic o żadnym laptopie, a kobieta ta nie dawała mu żadnego laptopa (k. 45 akt). Na rozprawie odmówił złożenia wyjaśnień.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego ocenione zostały jako niewiarygodne. Stanowią one konsekwencję przyjętej linii obrony polegającej na kwestionowaniu okoliczności zawartych w zarzucie po to, aby uniknąć odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia te są niewiarygodne i, w świetle zeznań pokrzywdzonej, nie może budzić wątpliwości, iż nie polegają na prawdzie. Co prawda wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego potwierdził J. S. (1) i S. J. twierdzenia ich były kłamliwe, wymyślone na potrzeby procesu, a miały na celu jedynie wzmocnienie linii obrony oskarżonego i zostały uznane przez Sąd za niewiarygodne. Również zachowanie świadka S. S. (2) na rozprawie, wyraźnie zdenerwowanie, unikanie konkretnych odpowiedzi na pytania, kluczenie, świadczy o tym, że relacjonowany przez nią przebieg zdarzeń nie miał w rzeczywistości miejsca.

Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe w sposób nie budzący wątpliwości potwierdziło wersję zaprezentowaną przez pokrzywdzoną całkowicie podważając stan faktyczny przedstawiony przez oskarżonego.

Podstawę ustaleń faktycznych w sprawie stanowiły wiarygodne zeznania pokrzywdzonej B. M.. Świadek w sposób spontaniczny i noszący znamiona szczerości opisywała w jakich okolicznościach podpisała umowę o kredyt i co stało się z zakupionym laptopem. Nie знаła danych osobowych oskarżonego ale podała gdzie została zaproszona oraz opisała szczegółowo wygląd osób znajdujących się w mieszkaniu. Wskazała, że oskarżony G. „ma śruby w nodze i chodzi o kulach”(k. 36 akt) i to on zabrał laptop tłumacząc, że trzeba go sprawdzić. Wskazała również zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa W ocenie Sądu, zeznania pokrzywdzonej polegają na prawdzie. Są one konsekwentne, cechuje je również dbałość o szczegóły oraz wewnętrzna spójność. Z uwagi na wątpliwości w zakresie prawidłowej zdolności postrzegania, zapamiętywania i relacjonowania zdarzeń wobec leczenia psychiatrycznego przesłuchanie pokrzywdzonej w toku postępowania przygotowawczego odbyło się z udziałem biegłego psychologa. Ze sporządzonej opinii wynika, że analiza psychologiczna złożonych zeznań wskazuje, że świadek podaje nie tylko samo zdarzenie ale cały jego kontekst sytuacyjny, okoliczności poprzedzające ale i te następcze. Podaje osoby uczestniczące w zdarzeniu, wzajemne interakcje, cytuje zapamiętane fragmenty rozmów. Podaje wiele detali w tym również zbędnych. Nie zastanawia się nad udzieloną odpowiedzią, relacjonuje płynnie. Przyznaje się do niepamięci pewnych szczegółów. Podaje proste konkretne fakty dające się obserwować. Nie nadużywa ocen ani interpretacji, stara się o obiektywizm. Nie zauważono aby luki pamięciowe wypełniała konfabulacjami Zeznania były adekwatne do prezentowanych przez nią obniżonych możliwości poznawczych i predyspozycji osobowościowych. Pokrzywdzona prezentowała obniżoną sprawność umysłową na poziomie upośledzenia umysłowego lekkiego. Miała zachowaną zdolność do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń. Złożone zeznania były adekwatne do prezentowanego funkcjonowania poznawczego i osobowościowego.

Świadek P. M. w sposób szczegółowy opisał procedury obowiązujące przy zawieraniu umów o kredyt oraz wskazał dokumenty potrzebne do udzielenia kredytu. W tym zakresie jego zeznania uznano za wiarygodne.

Sąd oparł się także na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy albowiem zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, w ramach ich kompetencji, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Opinie biegłych są pełne i jasne, a w ich treści nie zachodzą sprzeczności.

Jednoznaczne, korespondujące ze sobą i w pełni wiarygodne dowody sprawiły, iż Sąd ustalił, że Ł. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Także вина oskarżonego nie budzi wątpliwości. Jest on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną, miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania. Można mu zarzucić, iż w trakcie swojego bezprawnego, karygodnego czynu, nie dał posłuchu normie prawnej, mimo, że mógł to uczynić. Oskarżony nie znajdował się również w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej. Określając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonego czynu Sąd uwzględnił między innymi jego zamiar, jak również sposób i okoliczności jego popełnienia.

Odpowiedzialności za czyn z art. 284 §2 kk podlega ten kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Powierzenie jest w swej istocie przekazaniem rzeczy z zastrzeżeniem jej zwrotu, toteż przywłaszczenie takiej rzeczy zasługuje na surowszą ocenę jako nadużycie zaufania (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 maja 1992 r., II AKr 129/92, OSA 1993, nr 5, poz. 23). Przywłaszczenie różni się od oszustwa tym, że oszust uzyskuje rzecz (mienie, prawo majątkowe) za pomocą oszukańczych zabiegów określonych w art. 286 § 1, natomiast sprawca przywłaszczenia wchodzi w posiadanie rzeczy (mienia, prawa majątkowego) w sposób legalny (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1999 r., II AKa 131/99, KZS 1999, z. 8-9). Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). O zamiarze przywłaszczenia może świadczyć odmowa zwrotu cudzej rzeczy, zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż lub darowanie innej osobie, przerobienie rzeczy itp.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że oskarżony w dniu 7 kwietnia 2014r. w P. przywłaszczył sobie powierzone mu mienie w postaci laptopa marki D. wartości 1963 zł na szkodę B. M..

Za przypisany oskarżonemu czyn Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczona kara jest karą sprawiedliwą, będącą w pełni uzasadnionym prawnokarnym następstwem popełnionego przestępstwa, adekwatną do jego wagi i charakteru. Kara ta odpowiada zarówno stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak również stopniowi zawinienia oskarżonego.

W ocenie Sądu po stronie oskarżonego występują okoliczności obciążające - znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, wielokrotna karalność. Wymierzając karę Sąd miał na uwadze, aby była ona odczuwalna przez oskarżonego i nie wywołała w nim i w społeczeństwie poczucia bezkarności. Przy wymiarze kary uwzględniono cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zdaniem Sądu orzeczona kara winna wzbudzi w oskarżonym wolę kształtowania społecznie pożądanых postaw, w szczególności potrzebę przestrzegania porządku prawnego. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie również stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynów oraz przednią karalność. Oskarżony był już wielokrotnie karany w tym na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a wymierzone kary nie stanowiły jednak dla niego wystarczającej przestrogi, nie spełniły swoich celów. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie jedynie kara izolacyjna może odnieść skutek i realizować zasady wymiaru kary, a jednocześnie zapobiec ponownemu popełnieniu przez oskarżonego czynu zabronionego. Orzeczona kara spełni

również cele w zakresie prewencji ogólnej działając w kierunku kształtowania w świadomości społecznej przekonania o obowiązywaniu norm prawnych i ich rzeczywistej ochronie w procesie wymiaru sprawiedliwości.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania Sąd na mocy art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków postępowania, którymi w całości obciążył Skarb Państwa oraz na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego od opłaty.